

Sygn. akt III KRS 212/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. A.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr .../2013 z dnia ... 2013 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym, ogłoszone w Monitorze Polskim w zakresie powołania Pana R. S.,

z udziałem R. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 września 2013 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr .../2013 z dnia ... 2013 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego

kandydatury M. F., T. P. i R. S. (pkt I) oraz nie przedstawiać z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu pozostałych kandydatur, w tym A. A. (pkt II ppkt 1).

W uzasadnieniu uchwały podniesiono, że po pierwsze - kandydaci określani w pkt I zostali jednogłośnie rekomendowani przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w przedmiocie przygotowania dotyczącego rozpatrzenia i oceny kandydatów przez Radę; po drugie - przedstawiając listę rekomendowanych kandydatów na trzy stanowiska sędziowskie Zespół wziął pod uwagę załączone do zgłoszeń uczestników postępowania: oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, dokumenty dotyczące doświadczenia zawodowego kandydatów, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego, ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów oraz inne dołączone dokumenty; po trzecie - przy podejmowaniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się rekomendacją przedstawioną przez Zespół członków Rady oraz uwzględniła kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, a przede wszystkim doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów; po czwarte - o przedstawieniu kandydatur osób wymienionych w pkt I uchwały zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności uzyskane przez wnioskowanych kandydatów wysokie kwalifikacje zawodowe, duże doświadczenie zawodowe, poparcie środowiska sędziowskiego, opinie przełożonych oraz rekomendacje; po piąte - pozostali kandydaci biorący udział w konkursie (poza sędziami S. C. i I. Z., których kwalifikacje zawodowe zostały ocenione przez Radę tylko nieznacznie niżej od kwalifikacji prezentowanych przez wnioskowanych kandydatów), w tym sędzia A. A., nie spełniają powyższych kryteriów na takim poziomie jak kandydaci wnioskowani. W konsekwencji Krajowa Rada Sądownictwa udzieliła kandydatom wymienionym w pkt I uchwały poparcia bezwzględną większością głosów (po 14 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i przy jednym głosie „wstrzymującym się”), natomiast kandydatura sędziego A. A. nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów (brak głosów „za” i „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”).

Odwołanie od powyższej uchwały złożył sędzia A. A., zaskarżając ją w zakresie pkt I w części przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego kandydatury R. S. - sędziego Sądu Rejonowego w [...] oraz w zakresie pkt II w części nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatury skarżącego (ppkt 1).

Skarżący zarzucił naruszenie: 1) art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego jego kandydatura nie została przedstawiona do powołania; 2) art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 *in principio* pkt 1, a także art. 37 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez: a) dokonanie oceny jego kandydatury bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego i konkurującego z nim sędziego R. S., z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów; b) brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; c) brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o „Oceny kwalifikacji kandydatów” oraz przyjęte przez Radę kryteria ustawowe, a także niezastosowanie niektórych ważkich ustawowych kryteriów oceny kandydatur, tj. publikacji i ukończonych studiów podyplomowych; d) oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; e) niedokonanie przez Radę oceny jego kandydatury (podobnie jak i innych kandydatur, których nie przedstawiono z wnioskiem o powołanie) i dokonanie jedynie pobieżnej oceny tych kandydatur, które rekomendowano Prezydentowi; f) pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z „Ocen kwalifikacji kandydatur” skarżącego i sędziego R. S., takich jak: długość łącznego okresu orzekania i pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu

rejonowego, umiejętność koncentracji materiału dowodowego, wyznaczanie tzw. pustych terminów rozpraw, dopuszczalność znoszenia rozpraw i ich przyczyn, właściwe odraczanie rozpraw oraz zbyt ogólna ocena takich kryteriów jak: doświadczenie zawodowe, organizacja pracy, wiedza merytoryczna, poziom orzecznictwa, przymioty charakteru, wskaźnik stabilności orzecznictwa, szybkość i sprawność prowadzonych spraw; g) podjęcie decyzji mimo niewykorzystania wszelkich przewidzianych prawem możliwości służących wyjaśnieniu istniejących w sprawie wątpliwości, np. ustnych lub pisemnych wyjaśnień uczestników postępowania; h) przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku Zespołu członków Rady rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia omawiającego stanowiska Zespołu i Rady; i) przypisanie zbyt dużego znaczenia kryterium oceny kandydatów przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]; j) brak przytoczenia wyników głosowania na Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]; 3) art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 328 § 2 k.p.c., gdyż uzasadnienie uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącego i sędziego R. S. zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia - uzasadnienie nie zawiera wszystkich wymaganych prawem elementów, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżącego jest gorsza od kandydatury sędziego R. S. w obecnej procedurze konkursowej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazania sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że skarżący zaskarżył uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego wyłącznie w części odnoszącej się do kandydatury sędziego R. S. W myśl art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.,

powoływanej dalej jako ustawa), jeżeli uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 1 (obejmującej rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w sytuacji, gdy na stanowisko to zgłosił się więcej niż jeden kandydat), nie zaskarżyli wszyscy uczestnicy postępowania, uchwała ta staje się prawomocna w części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołania. W ocenie obecnego składu Sądu Najwyższego, przepis ten rozstrzyga kwestię prawomocności uchwały w odniesieniu do tych uczestników postępowania przed Radą, których kandydatury nie zostały przedstawione z wnioskiem o powołanie i którzy uchwały nie zaskarżyli, nie reguluje natomiast zagadnienia prawomocności uchwały w przypadku jej zaskarżenia tylko w odniesieniu do niektórych wybranych przez Radę kandydatów. Ponieważ do postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ (art. 44 ust. 3 ustawy), to przyjąć należy, że w opisanej sytuacji zastosowanie znajduje art. 398¹³ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy związany jest granicami zaskarżenia, co oznacza, że nie może on rozpoznać uchwały w części niezaskarżonej i orzekać w odniesieniu do wybranych kandydatów nieobjętych odwołaniem. Uzasadnia to pogląd, że uczestnikami postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym są tylko wybrani przez Radę kandydaci objęci odwołaniem, zaś uchwała w niezaskarżonej części staje się prawomocna (art. 43 ust. 1 ustawy).

Odwołanie nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów.

W pierwszym rzędzie niezasadny jest zarzut obrazy art. 42 ust. 1 ustawy w związku z art. 328 § 2 k.p.c. Ten ostatni przepis wymienia konieczne elementy uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji w postępowaniu cywilnym i nie znajduje zastosowania w postępowaniu przed Radą. Wynika to jasno z art. 1 k.p.c., zgodnie z którym Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi - jak postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa - publiczny charakter. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach zostały unormowane w

przepisach rozdziału 3 ustawy i tylko one mogą stanowić punkt odniesienia do podnoszonych w odwołaniach od uchwał Rady zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Przepis art. 42 ust. 1 ustawy stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się zgodnie, że z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę, co skarżący czyni w swoim odwołaniu. Nie ma natomiast podstaw do przyjęcia, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. wyroki z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 166; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479).

Odnośnie do zarzutu obrazy art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP należy stwierdzić, że pierwszy z wymienionych przepisów, przez wskazanie, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, nakazuje dochowanie przez Krajową Radę Sądownictwa obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym - między innymi - zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Z kolei przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 ustawy zasadniczej jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat tego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji

Rady, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej konstytucyjnych uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 ustawy zasadniczej, winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Wreszcie art. 32 Konstytucji statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne (ust. 1) oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (ust. 2). Kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna więc sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w żaden sposób dyskryminowany.

W kontekście tak rozumianych wskazanych wyżej zasad konstytucyjnych rozważeniu podlegają podniesione przez skarżącego zarzuty obraży art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 oraz art. 37 ust. 1 ustawy. W ocenie skarżącego, wskutek braku wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa okoliczności sprawy (art. 33 ust. 1) i oparcia się przez nią na wybiórczych kryteriach, z pominięciem jednego z kryteriów ustawowych (art. 35 ust. 2 pkt 2), doszło do braku rozpatrzenia i oceny przez Radę jego kandydatury (art. 37 ust. 1), a w konsekwencji - niewłaściwego wykorzystania przez Radę należących do niej kompetencji (art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, do kompetencji Rady należy, między innymi, rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych oraz - będące wynikiem realizacji tego zadania - przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w sądach powszechnych. Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwały Rady w powyższym zakresie obejmuje zatem - zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy - wyłącznie badanie, czy nie pozostaje ona w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie posiada kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji

kandydata na sędziego, zaś przedmiotem sprawowanej przez niego kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą. Nie można przy tym tracić z pola widzenia celu tego postępowania, jakim jest wyłonienie najlepszych kandydatów spośród osób spełniających wymagania wstępne i niejednokrotnie posiadających zbliżone oceny w zakresie kwalifikacji i predyspozycji do pełnienia urzędu sędziowskiego. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w szczególności zasadę jednakowego dostępu do stanowisk sędziowskich i zasadę niedyskryminacji (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196 i orzeczenia w nim powołane).

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji (art. 3 ust. 1), wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. W myśl art. 37 ust. 1 ustawy, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. W takim przypadku Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Z treści tych przepisów, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji), wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę wszystkich kandydatur zgłoszonych do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a ich naruszenie może polegać na pominięciu przez Radę istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej jej

dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem. Z kolei art. 35 ust. 2 ustawy stanowi, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Ten katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów jako kryterium podstawowego - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował w tym przepisie „gradacji kryteriów”, przypisując im - poza oceną kwalifikacji kandydatów - takie samo znaczenie. Co do kwalifikacji kandydatów, to art. 35 ust. 2 ustawy nie precyzuje tego pojęcia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że - poza ustawowymi wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych; jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427), wyznaczającymi minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego - w przepisie tym chodzi o uwzględnienie w ocenie kandydatów dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. W zakresie objętym omawianym art. 35 ust. 2 ustawy aktualny pozostaje więc pogląd judykatury ukształtowany na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67), w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie uwzględnionych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być przy

tym zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z zastosowanych kryteriów. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194 i z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479).

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały jednoznacznie wskazuje, że Rada, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym, dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie (a więc również zawierającą dane w zakresie publikacji i odbycia studiów podyplomowych, czego skarżący nie kwestionuje) oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Ponieważ brak jest wymagania, aby uzasadnienie uchwały Rady stanowiło powtórzenie treści całego zgromadzonego materiału sprawy, nie można skutecznie zarzucać Radzie, że w uzasadnieniu swojej uchwały poprzestała na zaprezentowaniu danych dotyczących kandydata, co do którego podjęła uchwałę o przedstawieniu go Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim, nie opisując równocześnie w sposób szczegółowy indywidualnej sytuacji każdego z pozostałych kandydatów, o czym wyżej była mowa. Nie można również zasadnie twierdzić, że „powielenie argumentacji w części uzasadnienia omawiającego stanowiska zespołu i Rady” oznacza, iż ta ostatnia nie rozpatrzyła lub nie oceniła wszystkich zgłoszonych kandydatur, poprzestając jedynie na stanowisku zespołu, co zdaje się sugerować skarżący. Należy mieć na uwadze, że lista rekomendowanych kandydatów wyraża stanowisko zespołu, które wraz z jego uzasadnieniem (art. 34 ust. 1 i 3 ustawy) wykorzystuje Krajowa Rada Sądownictwa wykonując na posiedzeniu Rady swą kompetencję (art. 3 ust. 1) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, „na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone” (art. 33 ust. 1 ustawy). Co prawda stanowisko zespołu nie jest dla

Rady wiążące, jednakże w razie jego uwzględnienia - tak jak to nastąpiło w rozpatrywanym przypadku - wystarczy, gdy Rada da temu jednoznacznie wyraz w uzasadnieniu uchwały, dzieląc referencje rekomendowanych przez zespół kandydatów w oparciu o przyjęte kryteria.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, że Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego, uprzednio wzięte pod uwagę przez zespół członków Rady. Kryteria te są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Rada przypisała istotne znaczenie poziomowi kwalifikacji zawodowych (ze szczególnym uwzględnieniem w tym zakresie opinii sędziego wizytatora) i doświadczeniu zawodowemu kandydatów, uzyskanemu przez nich poparciem środowiska sędziowskiego, opiniom przełożonych i rekomendacjom, uzasadniając swój wybór najwyższą oceną wiedzy merytorycznej, poziomu orzecznictwa i przymiotów charakteru kandydatów wnioskowanych (w tym sędziego R. S.) oraz podkreślając bardzo dobrą ocenę ich pracy przez przełożonych, sędziów wizytatorów oraz sędziów współpracujących, sumienność i bardzo staranne wykonywanie powierzonych im obowiązków, znakomitą organizację pracy, bardzo dobre wyniki ilościowe i jakościowe oraz dobry poziom stabilności orzecznictwa, a nadto zdecydowanie najwyższe poparcie samorządu sędziowskiego. W ocenie Rady, spośród pozostałych kandydatów tylko sędziowie S. C. i I. Z. posiadają nieznacznie niższe kwalifikacje zawodowe od kwalifikacji kandydatów wnioskowanych. Nieprzypisanie przez Radę istotnego znaczenia wymienionemu w art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy kryterium publikacji nie oznacza, że nie rozpoznała i nie oceniła ona kandydaty skarżącego i nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy przy zachowaniu weryfikacji kryteriów przyjętych przy wyborze kandydata do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego. Już bowiem kryteria uznane przez Radę za najistotniejsze z tego punktu widzenia i zastosowane w pierwszej kolejności umożliwiły jej - „po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy” - na dokonanie oceny, że skarżący nie spełnia na takim poziomie kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy,

jak wnioskowany sędzia R. S. Nie chodzi przy tym - o czym wyżej była mowa - o ocenę w ramach poszczególnych kryteriów wymienionych w tym przepisie, ale o ocenę całościową, wynikającą z łącznego zastosowania przyjętych przesłanek. Należy wreszcie zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (por. również powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). Z tego względu przyjmuje się, że Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). Skarżący nie kwestionuje, że kandydaci wybrani przez Radę osiągnęli zdecydowanie wyższe od niego poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...]. Formulowane przez skarżącego próby wyjaśnienia przyczyn takiego stanu rzeczy pozostają wyłącznie w sferze jego niczym niepopartych przypuszczeń i nie odnoszą się do postępowania przed Radą. Skarżący nie twierdzi również, że osiągnął lepsze niż wnioskowani kandydaci wyniki głosowania w przedmiocie zaopiniowania kandydatur przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...], a z odpowiedzi na odwołanie wynika, iż wyniki te w przypadku wszystkich uczestników postępowania nominacyjnego były takie same, nie stanowiły zatem przesłanki różnicującej zgłoszone kandydatury. Skarżący zarzuca Radzie „niewykorzystanie przewidzianych prawem możliwości służących wyjaśnieniu istniejących w sprawie wątpliwości, np. ustnych lub pisemnych wyjaśnień uczestników postępowania”, nie wskazuje jednak, jakie wątpliwości wymagały wyjaśnienia w przypadku oceny jego kandydatury przez Radę. W uzasadnionych przypadkach Rada lub zespół jej członków może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy - art. 33 ust. 2 ustawy oraz § 17 ust. 3 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. Nr 72, poz. 712). Z przepisów tych wynika, że zastosowanie wskazanych środków jest uprawnieniem Rady i od niej, a na

wstępnym etapie postępowania - od zespołu członków Rady, zależy sposób ich realizacji. Nie jest zatem możliwe skuteczne postawienie zarzutu niezażądania od uczestnika postępowania ustnych lub pisemnych wyjaśnień bez wykazania istnienia takiej potrzeby.

W konsekwencji należy stwierdzić, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatów, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Radę wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 ustawy oraz powołanymi przez skarżącego przepisami ustawy zasadniczej. Należy przypomnieć, że Rada w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego najlepszych spośród kilkunastu kandydatów, z których każdy posiada przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne przesłanki awansu zawodowego, ale również - przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny - jest merytorycznie przygotowany do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczą o tym, że o wyborze decydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych, jednolitych i niezakazanych kryteriów tej oceny, której nie może podważyć przeciwstawienie jej oceny własnej, opartej na tym samym materiale, ale przy zastosowaniu innej hierarchii „ważności” kryteriów.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.